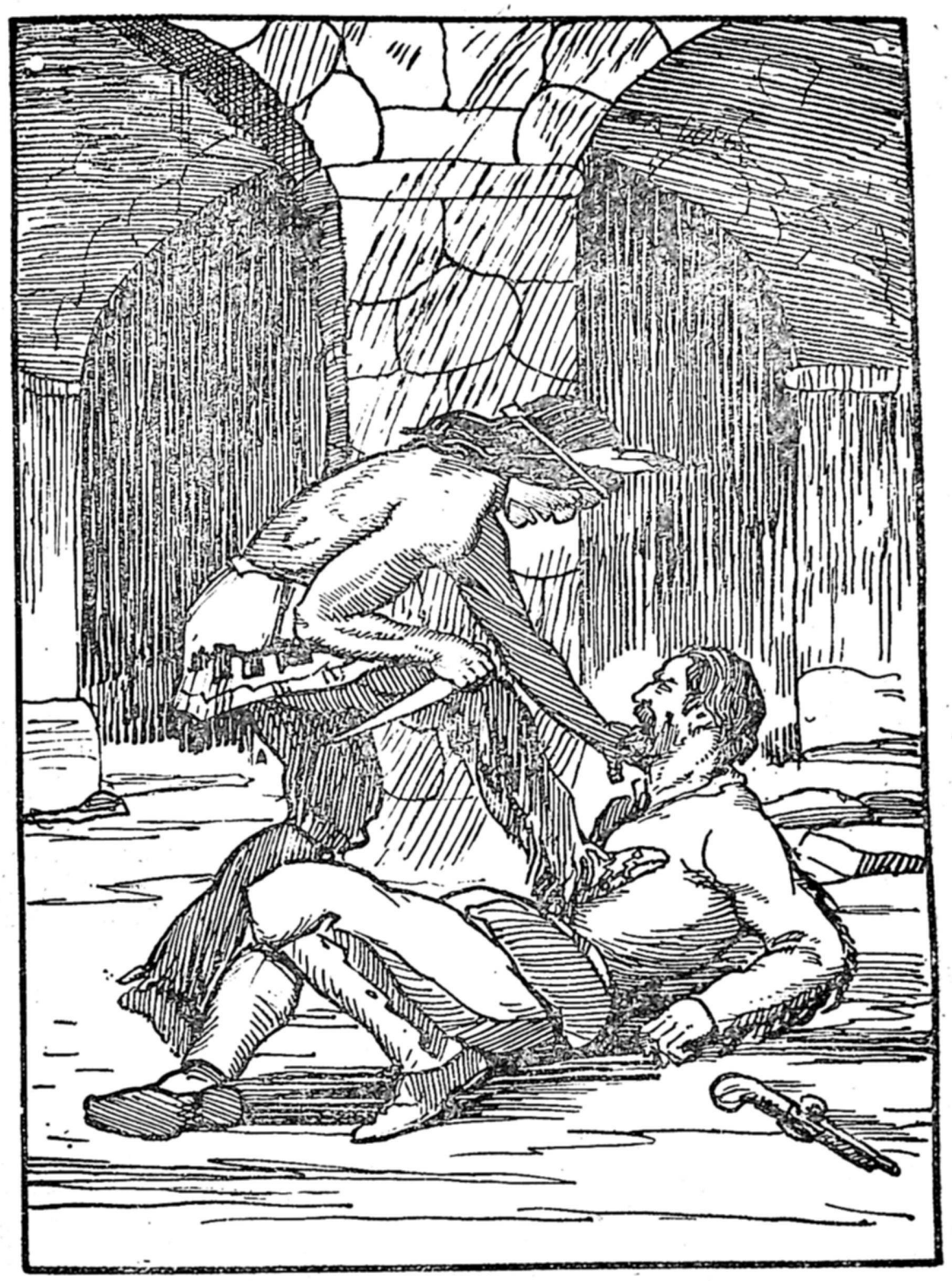

De jager werd bij de keel gegrepen (Blz. 672)

Zijne vermoedens hadden hem niet bedrogen: het bereikte kamp was werkelijk dat van Guerero en zijne medegenooten, die zeker niet wisten dat zij zich zoo dicht bij hunne vijanden bevonden, anders zouden zij zonder twijfel de gewone in de woestijn gebruikelijke voorzorgen wel hebben genomen om hunne tegenwoordigheid te verbergen.

De plotselinge verschijning van den mesties binnen den lichtkring van het helder brandende vuur, maakte om zoo te zeggen een waar theater-effect.

De Indianen en zelfs Guerero waren zoo weinig verdacht op de komst van dezen man, dat er oogenblikkelijk een vreeselijk tumult door ontstond, gedurende hetwelk Casova gevat, op den grond geworpen en gekneveld werd, eer hij nog een woord tot zelfverdediging had kunnnen uitbrengen.

De krijgslieden grepen hunne wapenen en verspreidden zich in den omtrek, om zich te verzekeren of het individu dat in hunne handen was gevallen alleen was, dan of men nog andere te vreezen had.

Eindelijk begon deze opschudding een weinig te bedaren, en kwamen de gemoederen in zooverre tot rust, dat men den gevangene in 't verhoor kon nemen.

Deze verlangde niets liever, en dit was juist wat hij sedert het oogenblik zijner overrompeling dringend had verzocht.

Men bracht hem dus voor de drie opperhoofden, en daar, wij behoeven het nauwelijks te zeggen, werd hij door Guerero dadelijk herkend.

— Ha! meesmuilde de Mexicaan, dat is onze oude vriend Casova. Hoe duivel komt gij hier, mijn brave kameraad?

— Dat zult gij hooren, Senor, want ik kom hier alleen om u van dienst te zijn, antwoordde de bandiet met zijn gewone vrijpostigheid.

— Daarom verzoek ik u mij te laten ontbinden, als het wezen kon; die touwen knellen zoo sterk en doen mij zoo vreeselijk zeer, dat ik onmogelijk een woord kan uitbrengen als ik er niet van ontslagen word.

Nadat men aan zijn verzoek had voldaan, begon hij, zonder zich verder te laten bidden, in alle bijzonderheden te vertellen wat hij vernomen had en wat ook wij reeds gedeeltelijk weten.

De openbaringen van den bandiet gaven zijne hoorders ruime stof tot denken, en zij vroegen hem nu, hoe hij te weten was gekomen dat zij zoo dicht in de nabijheid waren.

Casova begon opnieuw, en voltooide thans zijn verslag met de verklaring hoe hij den tabakszak gevonden en nadat zijne beide kameraden don Miguel en Evraert waren ingeslapen, zich verwijderd had om Guerero op te zoeken.

Er was in het verslag van den Mexicaan eene bijzonderheid die Guerero bovenal levendig trof, namelijk, dat twee zijner grootste vijanden zich zoo kort in zijne nabijheid bevondén en dat zij alleen waren.

Hij gaf den Witten Beer terstond een wenk en fluisterde hem een paar woorden in 't oor, die door den Indiaan met een onheilspellenden lach werden beantwoord.

Tien minuten later was het vuur gedoofd; de Indiaan tot aan de tanden gewapend en onder geleide van Casova, slopen als boschkatten het woud in en richtten zich naar de plek, waar de jager en de caballero gerust sliepen, zonder iets te vermoeden van het gevaar dat hen bedreigde of het verraad waar zij de slachtoffers van konden worden.

Wij hebben vroeger reeds gezien hoe deze onderneming mislukte, en hoe jammerlijk Casova voor zijne laaghartige misdaad werd gestraft.

Ongelukkig echter was hij in de gelegenheid geweest om te klappen, en zijne woorden waren maar al te zorgvuldig aanhoord.

Zoodra echter de Kamantsjen overtuigd waren dat zij met een sterker partij te doen hadden dan zij in het eerst vermoedden, en dat de vijand, wel verre van te slapen, zich gereed hield om hen te ontvangen, trokken zij in der haast terug, ten einde nader te overwegen welk plan zij volgen zouden om hunne vijanden voor te komen en te verschalken.

De beraadslaging duurde veel korter dan de Indianen gewoon waren.

In weerwil van de nachtelijke duisternis, stegen zij te paard en reden zoo snel mogelijk naar Quiepa-Tani, om reeds vroeg in de stad te zijn en hunne vrienden in tijds voor te bereiden om hen in den op handen zijnden strijd te ondersteunen.

Ondanks zijne tegenbedenkingen, werd Guerero met eenige ruiters aan den rand van het bosch achtergelaten.

De opperhoofden, hoe machtig en aanzienlijk ook, durfden de wetten der Indianen niet openlijk schenden, door een blanke anders dan als gevangene in de stad te brengen: eene voorwaarde waaraan Guerero zich natuurlijk niet wilde onderwerpen, zoodat hij genoodzaakt was achter te blijven en hunne terugkomst af te wachten.

Men zou den loop der gebeurtenissen afwachten om met Guerero in de heilige stad zelf handelend op te treden.

Maar, zoo de Indianen er geen gras over hadden laten groeien, ook de jagers van hunnen kant hadden niet stil gezeten en, zooals wij bereids gezien hebben, hun tijd zoowel besteed, dat don Miguel als een geneesheer uit Yuma vermomd, te gelijk met hen in Quiepa-Tani was binnen gekomen.

Terwijl de Witten Beer er terstond zijn werk van maakte om den grooten raad der opperhoofden bijeen te roepen, scheidde Wimpa zich van hem af en reed met allen spoed naar het huis van zijne vriend *Chicuc-atl*, Acht Slangen, den Amantzin of opperpriester der heilige stad Quiepa-Tani.

Deze intusschen, toen hij de terugkomst van het jonge opperhoofd vernam, had zich terstond met de vrouw van Atoyac verstaan, die hem juist in gezelschap van de Witte Lelie was komen bezoeken.

Hij had haar van de terugkomst van Wimpa onderricht, die haar trouwens reeds bekend was, en haar ten strengste aanbevolen, om het werkdadig aandeel dat zij in het afzweringsplan der jonge meisjes genomen had, stipt geheim te houden.

De Duif, die inmiddels door de Witte Lelie was ingelicht, had zich verbonden, en tevens den opperpriester verwittigd, dat er te Quiepa-Tani een groot geneesheer uit Yuma was aangekomen, Ometochtli genaamd, wiens kunde zeer nuttig zou kunnen zijn tot herstel van de verzwakte gezondheid der twee gevangenen van Wimpa.

De Amantzin had haar plechtig bedankt voor hare mededeeling en haar gezegd dat hij Atoyac waarschijnlijk wel in den raad zou zien, en dan niet in gebreke zou blijven hem te verzoeken den wonderarts bij hem te brengen.

Hierdoor voor het oogenblik gerustgesteld, liet de opperpriester de beide vrouwen vertrekken en begaf zich naar Wimpa, wel voorbereid om hem te ontvangen.

Op de eerste vraag de beste, waarmede de jonge Sachem hem zijn verlangen te kennen gaf om de gevangenen te zien, antwoordde de Amantzin, dat hij, ten einde de beide dames des te strenger te kunnen bewaken en haar aan de hinderlijke nieuwsgierigheid der rijke lediggangers in de stad, die haar gedurig met hunne bezoeken lastig vielen, te onttrekken, zich verplicht had gezien haar in het paleis der Zonnemaagden over te brengen, tot tijd en wijle en zij aan haren wettigen eigenaar konden worden teruggegeven.

Wimpa was zeer gevoelig voor de goede zorg die zijn vriend scheen te dragen om zich van de hem opgelegde taak behoorlijk te kwijten, en overstelpte den opperpriester met dankbetuigingen, welke deze met geveinsde zedigheid aannam, ofschoon niet zonder zekeren schalkschen glimlach, die het jonge opperhoofd ruime stof tot nadenken gaf.

Derhalve besloot hij zijne plannen niet langer te bewimpelen, maar stoutweg met zijn verzoek voor den dag te komen, zoodra hij gepaste woorden vond.

HOOFDSTUK XXXI

EEN GESPREK

De beide mannen stonden eenige minuten tegenover elkander, met gefronste wenkbrauwen, gesloten lippen en doorborende blikken, elkander van het hoofd tot de voeten metende, als twee duëllisten, die met gekruiste degens gereed zijn om den eersten stoot te geven.

Het was inderdaad een tweegevecht dat zij zouden aanvangen, des te geduchter en hardvochtiger misschien, omdat hier geene andere wapens werden gebezigd dan list en geveinsdheid.

De macht der Indiaansche priesters is schier onbegrensd en des te geduchter, daar zij, ook in wereldsche zaken, geen ander gezag boven zich herkennen dan den God dien zij vereeren en wiens tusschenkomst zij overal waar zij zulks noodig achten, weten aan te wenden tot bevordering van eigen inzichten en belangen.

Geen volk is misschien bijgeloovíger dan de Roodhuiden; voor hen ligt de godsdienst geheel buiten de moraal; zij weten van leerstelsel noch gebod, en slaan liever blindelings geloof aan de ongerijmdheden die hunne priesters hun verkoopen, dan zich een oogenblik de moeite te geven om na te denken over geheimenissen die zij toch nooit zouden begrijpen en daar zij zich ook weinig over bekommeren.

Wij hebben reeds gezegd dat de opperpriester van Quiepa-Tani een man was van buitengewone schranderheid, dat hij voortdurend in de stad zijn verblijf hield, van alle geheime zaken kennis droeg en bijgevolg het vertrouwen der meeste familiën bezat; zijn gezag en populariteit waren op de stevigste en bijna onwrikbare grondslagen gevestigd; Wimpa wist dit zeer goed; meermaals had hij zich op den veelvermogenden invloed van den geestelijke beroepen, en begreep dus hoe gevaarlijk het voor hem zijn kon om met zulk een man in onmin te geraken.

Chicutcoatl stond, de armen op de borst gekruist, met een strak en hartstochtelijk gezicht voor den jeugdigen hoofdman, wiens oogen vlammen schoten en wiens gelaatstrekken de hevigste gramschap afteekenden.

Nochtans was Wimpa, na eenige minuten van ongehoorde inspanning en door het onverzettelijk te willen, er ingeslaagd om het vuur zijner blikken te verzachten: zijn woest gelaat helderde dus weder op en hij reikte den priester de hand, terwijl hij hem toesprak met eene zachte, verzoenende stem, in welk geen spoor van zijne inwendige verbolgenheid was overgebleven.

— Mijn vader bemint mij, zeide hij; wat hij deed is goed en ik zeg er hem dank voor.

De Amantzin boog welwillend en raakte even met de toppen zijner magere vingers de hand aan, die de jonge Sachem het toestak.

— De Wacondah heeft mij bezield, antwoordde hij op schijnheiligen toon.

— De heilige naam van Wacondah zij gezegend! hernam de Sachem.

— Zal mijn vader mij de gevangenen niet laten zien? vroeg hij.

— Dat zou ik gaarne doen; maar ongelukkigerwijs is dit onmogelijk.

— Hoe dat! riep de jongman met een zweem van ongeduld, dien hij niet geheel kon verbergen.

— De wet luidt stellig: de toegang tot het paleis der Zonnemaagden is den mannen verboden.

— Dat is wel zoo; maar deze meisjes behooren geenszins tot de maagden der Zon; zij zijn niets meer dan vrouwen der bleekgezichten die ik hier heen heb gebracht.

— Dat weet ik; wat mijn zoon zegt is juist.

— Welnu, zoo als mijn vader dan ziet, is er ook geen reden waarom mij de gevangenen niet zouden worden teruggegeven.

— Mijn zoon vergist zich; haar verblijf onder de Zonnemaagden heeft haar uit den aard der zaak onder de tucht der wet geplaatst. Gedwongen door gebiedende omstandigheden, heb ik in het eerste oogenblik, toen ik haar naar het paleis liet ove brengen, daaraan niet gedacht. Ik heb mij alleen naar de aanbeveling van mijn zoon geregeld en zijn gevangenen tot iederen prijs zoeken te redden. Nu spijt het mij zeer dat ik alzoo gehandeld heb, maar het is te laat; al zou ik het willen veranderen, ik kan niet.

Wimpa gevoelde een schier ontembaren lust om den noodlottigen geestelijken kwakzalver, die hem op zijne huichelachtige en zoetsappige manier zoo onbeschaamd durfde bespotten, met zijn strijdkolf den kop te verbrijzelen.

Gelukkig echter voor den priester, en waarschijnlijk ook voor hem zelven, want hoe welverdiend ook, zou deze wraakneming niet ongestraft zijn gebleven, weerhield hij zich.

— Maar ik bid er u om, hervatte hij een oogenblik daarna, mijn vader is goed en hij zal mij toch niet tot wanhoop willen vervoeren; zou er dan geen middel zijn om dit schijnbaar onoverkomelijk bezwaar op te heffen?

De opperpriester scheen te aarzelen.

Wimpa doorboorde hem met zijne blikken en wachtte zijn antwoord af.

— Ja, hervatte hij eindelijk, er is misschien een middel.

— Welk, riep de jongman verheugd; laat mijn vader het noemen; spreek.

— Het is dit, antwoordde de grijsaard met klemmenden nadruk op ieder woord en met schijnbaren tegenzin; gij zoudt van den grooten raad een volmacht moeten bekomen om de gevangenen uit het paleis terug te nemen.

— *Ooah!* daar heb ik niet aan gedacht. Inderdaad, de groote raad kan mij die volmacht verleenen; ik zeg mijn vader dank. Dat verlof zal mij zeker niet worden geweigerd.

— Ik help het u wenschen, zei de priester, op een toon die den jongman veel stof tot nadenken gaf.

— Veronderstelt mijn vader dan, dat de groote raad mij zou willen krenken, door mij zulk een gering verzoek te weigeren? vroeg hij.

— Ik veronderstel niets, mijn zoon. De Wacondah heeft de harten der opperhoofden in zijne rechterhand. Hij alleen kan die ten uwen gunste neigen.

— Mijn vader heeft gelijk. Ik ga onmiddellijk naar den raad, hij moet op dit oogenblik juist bijeen zijn.

— Dat is zoo, hernam de Amantzin, de eerste *hachesto (heraut)* der machtige Sachems is mij komen dagvaarden, eenige oogenblikken voor dat ik het genoegen had mijn zoon te zien.

— Mijn vader gaat dus ook naar den raad?

— Ik zal mijn zoon vergezellen, zoo hij er niets tegen heeft.

— Het zal mij eene eer zijn. Ik kan zeker op de stem van mijn vader rekenen, niet waar?

— Heeft die stem ooit aan Wimpa ontbroken?

— Nooit. Intusschen is het vooral heden, dat ik van de ondersteuning mijns vaders zeker wensch te zijn.

— Mijn zoon weet dat ik hem bemin, ik zal handelen volgens mijn plicht, antwoordde de opperpriester uitwijkend.

Tot zijn verdriet was Wimpa genoodzaakt zich met dit dubbel antwoord te vergenoegen.

De beide mannen traden nu het huis van den opperpriester uit en gingen het plein over naar het paleis der Sachems, waar de raad vereenigd was.

Een talrijke menigte Indianen, uit nieuwsgierigheid saamgevloeid, vulde het anders zoo eenzame plein en begroette de meest beroemde Sachems in het voorbijgaan met luide toejuiching.

Toen de opperpriester verscheen, vergezeld van den jeugdigen Wimpa, deinsden de Indianen met een mengeling van eerbied en vrees voor hen terug en groetten hen stilzwijgend.

Chicutcoatl werd door het volk nog meer gevreesd dan bemind, zooals gewoonlijk het geval is met personen die eene schier onbegrensde macht bezitten.

De Amantzin scheen echter de opschudding die zijne tegenwoordigheid veroorzaakte en de vreesachtige fluisteringen die hem op zijn weg vergezelden niet op te merken.

Met neergeslagen oogen, zedigen, ja zelfs nederigen tred, stapte hij het paleis binnen, achter den jongen Sachem, wiens brutale houding en dartel hoogmoedige blikken een treffend contrast maakten met den gemaakten deemoed van den opperpriester.

De plaats waar de groote raad vergaderde, was een ruwe, vierkante, maar overigens zeer eenvoudige zaal, die zich van het Noorden naar het Zuiden uitstrekte; achter in de zaal, op den witgekalkten muur, hing een soort van tapijt, uit de slagpennen en donsvederen van zeldzame vogels samengestikt, op hetwelk in het midden, alsmede met behulp van schitterend gekleurde vederen, de vereerde beeltenis der zon was voorgesteld, stralende boven de groote heilige Schildpad, het symbool of zinnebeeld der wereld.

Onder dit tapijt, ondersteund door vier gekruiste en op den vloer rustende speren, lag de heilige calumet, of vredespijp, die nooit bezoedeld mocht worden door met de aarde in aanraking te komen.

Deze pijp, welker roode kop van zekere kostbare, alleen in Opper-Missourie voorkomende klei is gebakken, had een roer van tien voeten lang en was geheel met bonte vederen, kralen en gouden schelletjes versierd, en aan het einde hing een medicijnzak van elandsvel en met hieroglyphische figuren bezaaid.

In het midden der zaal, in den vloer, was eene ovaal ronde opening of haard, waar een kunstmatig opgestapelde hoop hout gereed lag, die tot het heilige vuur van den raad moest dienen en alleen door den opperpriester mocht worden ontstoken.

De zaal werd verlicht door twaalf hooge, met zware vigonia wollen gordijnen behangen vensters, die slechts een somber en schemerachtig halflicht doorlieten, geheel in overeenstemming met den plechtvollen indruk van het ruime en statige vertrek.

Op het oogenblik dat de Amantzin en Wimpa de vergaderzaal bereikten, waren de overige leden van den raad reeds allen bijeen en wandelden zij bij groepjes de zaal op en neder, zacht samen pratende om de twee nog ontbrekende raadsheeren af te wachten.

Zoodra de opperpriester was binnengetreden, verzamelden allen zich in het midden der zaal en nam ieder zijne plaats rondom den haard, hierin voorgegaan door den oudsten Sachem.

Deze Sachem was een hoogbejaard man, die door twee krijgslieden onder de armen moest ondersteund worden.

Wat eene vreemde zaak is onder de Indianen, hij had een langen, sneeuwwitten baard, die als een zilveren stroom op zijne borst afvloeide; zijne trekken teekenden buitengewone majesteit; overigens betoonden de andere opperhoofden hem den diepsten eerbied en ontzag.

De oude, eerwaarde Sachem heette Axayacatl, dat zooveel wil zeggen als « het gelaat des winters »; hij beweerde af te stammen van de aloude Incas die het land van Anahuac regeerden voor de verovering door de Spanjaarden; en evenals zijn naamgenoot, de eerste koning van Mexico, was het teeken dat hij voor zijn naam plaatste een waterbaar. Wat zijne bewering scheen te bevestigen, was dat zijn gelaat niet de hoog roode tint als nieuw poker had, die de Indiaansche rassen onderscheidt, en ook in edelheid van vorm meer de Europeesche type naderde.

Wat er van deze stemming ook wezen mag, zooveel is zeker, dat hij in zijne jeugd een der dapperste en meest beroemde krijgslieden was geweest der Comanchen, die ontembare en hoogmoedige natie die zich den naam van Koningin der Prairiën geeft en beweren durft dat zij alleen het recht heeft de woestijn te beheerschen en ongestraft te doorkruisen.

Toen de gevorderde jaren en axayacatl en zijne talrijke kwetsuren hem beletten om langer aan den oorlog deel te nemen, hadden de Indianen, door welke hij algemeen geliefd en geëerbiedigd werd, hem eenstemmig tot opperbevelhebber van Quieba-Tani verkoren.

Sedert meer dan twintig jaar oefende hij deze macht uit tot groot genoegen van al de Indiaansche natiën.

Na zich met een oogopslag te hebben overtuigd dat al de opperhoofden rondom den haard gezeten waren, nam de grijze Sachem

uit de handen van den hachesto, die naast hem overeind stond,een brandende harsfakkel en plaatste die op den houtstapel welke voor het heilige raadvuur was aangelegd, sprekende daarbij met eene zwakke, maar nochtans duidelijke stem de volgende woorden:

— Wacondah! uwe kinderen vereenigen zich om over gewichtige belangen te beraadslagen, geef dat de vlam, die uw wezen is, hunne harten ontsteke en naar hunne lippen wijze woorden doe oprijzen, die uwer waardig zijn.

Het hout dat waarschijnlijk met harsachtige stoffen bestreken was, vatte bijna onmiddellijk vuur, zoodra de Sachem er den brand in stak, en vlamde binnen weinige oogenblikken helder flikkerend omhoog naar het gewelf der zaal.

Terwijl de Sachem de bovengemelde woorden uitsprak, hadden twee ondergeschikte priesters de heilige calumet van den standaard genomen, haar met den afzonderlijk voor deze plechtigheid bereiden tabak gevuld, haar toen op de schouders naar den Amantzin gedragen en eerbiedig aangeboden.

De opperpriester nam daarop met een zilveren spatel, of toovertangetje, om de kwade voorteekens te bezweren, een stukje gloeiende houtskool van den haard en stak de pijp aan, onder het uitspreken der volgende aanroepingen:

— Wacondah! verheven en onbekend wezen, gij, dien de wereld niet kan omvatten en wiens aldoordringend oog het kleinste insekt bespiedt dat zich onder het gras verschuilt, wij roepen u aan, u dien geen sterveling begrijpt. Gebied gij der Zon, uwe zichtbare vertegenwoordigster, dat zij ons gunstig zij en den heiligen rook dien wij haar uit de groote calumet opdragen, niet van zich verdrijve.

De Amantzin, die den kop der pijp steeds in zijne hand hield, bood het roer beurt om beurt aan al de opperhoofden, beginnende met den oudste, namelijk met Axayacatl.

De Sachems deden elk een paar trekjes uit de calumet, met inachtneming van den gepasten ernst en het decorum dat de plechtigheid vereischte, namelijk met de blikken eerbiedig ter aarde gericht en den rechterarm op het hart.

Toen het mondstuk der calumet eindelijk bij den opperpriester terugkwam, liet deze den kop door een zijne acollyten vasthouden en rookte zelf zoo lang tot al de tabak in de pijp was verteerd.

Toen naderde opnieuw de hacheto en schudde de asch in eenen kleinen zak van elandvel, dien hij toebond en vervolgens in het vuur wierp, onder het uitspreken, met luide en nadrukkelijke stem, der volgende woorden:

— Wacondah! de afstammelingen der zonen van Atzlan smeeken om uwe gunst; doe gij uw lichtende stralen schijnen in hunne harten, opdat zij als wijze mannen spreken mogen.

Daarop namen de twee dienende priesters de calumet eerbiedig terug en plaatsten haar weder op de stelling onder het beeld der zon.

De oude Sachem vatte nu het woord weder op.

— De raad is vergaderd, begon hij; twee vermaarde opperhoofden zijn eerst dezen morgen van een verre reis te Quiepa-Tani aangekomen en zeggen dat zij aan den raad gewichtige zaken hebben mede te deelen; laat hen derhalve spreken; onze ooren zijn geopend.

Wij zullen hier geenszins in eene uitvoerige beschrijving treden van de debatten die gedurende deze raadzitting gevoerd werden, evenmin als wij verslag zullen geven van de listige redevoeringen gehouden door den Witten Beer en den Zwarten Panter; dit zou ons te veel afleiden en bovendien voor den lezer al licht vervelend worden.

Het zij dus voldoende te zeggen dat, hoewel de hartstochten niet buiten het spel bleven en de behendig door de twee Sachems in het midden geworpen twistappel, aanleiding gaf tot hevige aanvallen, die door niet minder levendige tegenwerpingen werden beantwoord, alles desniettemin toeging met de gewone welvoegelijkheid en orde die de vergaderingen der Indianen kenmerkt.

Terwijl wij den uitslag der debatten kunnen samentrekken in de verklaring dat de plannen van den Witten Beer en Wimpa volkomen schipbreuk leden door het gezond verstand, of liever den onwil der meeste Sachems, die tot bereiking van hun baatzuchtig doel niet verkozen mede te werken.

De opperpriester ging hierbij met bijzonderen takt te werk.

Zich houdende alsof hij voor Wimpa partij koos, wist hij de kwestie derwijze te verwikkelen, dat de raad eenparig verklaarde: dat Bellarosa en haar kind, thans in het paleis der Zonnemaagden opgesloten, niet moesten worden beschouwd als kostgangers van den Sachem die haar in de stad had gebracht, maar als gevangenen van het geheele bondgenootschap, en dat zij als zoodanig onder toezicht

des opperpriesters zouden blijven, aan wien men nadrukkelijk opdroeg om ze met de grootste zorg te bewaken en onder geen voorwendsel te gedoogen dat de jonge Sachem bij haar toegang kreeg.

Chicutcoatl, toen hij Wimpa aanspoorde om zich aan den raad te wenden, wist vooraf zeer goed wat de uitslag van dezen stap zijn zou.

Doch daar hij zich het jonge opperhoofd ongaarne tot vijand wilde maken door hem zijn verzoek botaf te weigeren, had hij de verantwoordelijkheid dezer weigering zich behendig van den hals geschoven, door haar op de schouders van den geheelen raad te leggen, en dank zij dezen maatregel, was Wimpa buiten de mogelijkheid gesteld om hem te eeniger tijd rekenschap te vragen van dit dubbelzinnig gedrag te zijnen opzichte.

De Witten Beer was met zijn voorstel bij den raad gelukkiger geweest; de reden hiervan is eenvoudig genoeg, daar zijn verzoek de belangen der stad zelve betrof.

Hij had namelijk verzocht dat er een bende van vijfhonderd krijgslieden, onder bevel van een beroemd opperhoofd, zou worden in dienst gesteld, om voor de veiligheid der stad te waken, daar deze thans ernstig bedreigd werd, door de verschijning in den omtrek van Quiepa-Tani van een veertigtal gewapende blanken, wier oogmerk blijkbaar geen ander was dan de stad te overrompelen en zich van haar meester te maken.

De Sachems stonden den Witten Beer niet alleen toe wat hij verzocht, maar zelfs meer dan hij ooit had durven hopen: in plaats van vijfhonderd strijders bepaalde men dat er duizend zouden worden opgeroepen; dat de helft dezer krijgslieden, onder kommando van Atoyac, het land in alle richtingen zouden doorkruisen, om den naderenden vijand in 't oog te houden, terwijl de andere helft, onder onmiddellijk bevel van den gouverneur, in de stad zelve de wacht zouden houden.

Na deze besluiten ging de raad uiteen.

De opperpriester naderde thans Atoyac en vroeg hem of hij werkelijk zulk een beroemd tlacateotzin bij zich had.

Deze antwoordde dat er dienzelfden dag een vermaard geneesheer uit Yuma te Quiepa-Tani was aangekomen en dat hij hem gastvrijheid had verleend in zijn eigen calli.

De Spotter voegde zich thans bij Atoyac om den opperpriester te verzekeren dat deze geneesmeester, dien hij sinds jaren kende, met recht onder de Indianen een grooten naam had verworven en dat hij zelf hem de wonderbaarste geneeskuren had zien uitvoeren.

De Amantzin, die volstrekt geen reden had om den Spotter te wantrouwen, sloeg natuurlijk aan zijne woorden het volste vertrouwen en verzocht Atoyac, nog staande de raadzitting, om den Tlacateotzin zonder verwijl naar het paleis der Zonnemaagden te geleiden, ten einde zijne kunst te beproeven aan Bellarosa en hare dochter, die door den grooten volksraad onder zijne bijzondere voogdij waren gesteld en wier gezondheidstoestand hem sinds eenige dagen ernstige bezorgdheid inboezemde.

Wimpa had deze laatste woorden, die met luider stem werden uitgesproken, gehoord en trad dus snel naar den opperpriester.

— Wat zegt mijn vader daar? riep hij met levendige belangstelling.

— Ik zeg, antwoordde de Amantzin op zijn gewonen zoetsappigen, maar hoogdravenden toon, dat de moeder en dochter, die mijn zoon aan mijne bewaring toevertrouwde, door den Wacondah met ernstige krankheid zijn bezocht geworden.

— Zou haar leven in gevaar zijn— vroeg de jonge Sachem met blijkbaren angst.

— De Wacondah alleen heeft het leven zijner schepselen in handen: ik geloof echter dat het gevaar nog wel te bezweren zou zijn; wat meer zegt, gelijk mijn zoon gewis zelf reeds zal hebben gehoord, is er een doorluchtige Tlacateotzin der Yumas,van de oevers der onbegrensde zoutzee, herwaarts gekomen, die met behulp zijner wetenschap, zonder twijfel nieuwe kracht en gezondheid zal kunnen geven aan de schoone gevangenen, welke mijn zoon op de Spaansche barbaren heeft veroverd.

Bij dit ongunstige nieuws, kon Wimpa zijn spijt en teleurstelling niet onderdrukken en gaf zijne houding den opperpriester duidelijk genoeg te kennen, dat hij zich niet geheel om den tuin liet leiden en min of meer de richtige toedracht der zaken in twijfel trok.

Uit eerbied echter, of uit vrees hij zich zou kunnen bedriegen, of misschien ook omdat de plaats, waar hij zich thans bevond, hem niet gunstig scheen voor nadere verklaringen tusschen hem en den opperpriester, hield Wimpa zich in, en vergenoegde hij zich met den grijsaard te verzoeken om toch niets te verzuimen wat het behoud der gevangenen strekken kon, er bijvoegende, dat hij zich dankbaar zou toonen voor de zorg die hij aan haar besteedde.

Daarop het gesprek kort afbrekende, maakte hij voor den opperpriester een lichte buiging, keerde hem den rug toe en stapte de zaal uit, onder zacht maar levendig gesprek met den Witten Beer, die hem op eenige schreden afstands had staan wachten.

De Amantzin volgde den jongman eenige sekonden met een onbeschrijfelijken blik.

Toen zijn gesprek met Atoyac en den Spotter vervolgende, verzocht hij hun om den geneesheer uit Yuma zoo mogelijk nog denzelfden avond bij hem te zenden; hetgeen zij hem beloofden; daarop verlieten zij hem om naar naar hunne calli terug te keeren, waar de Tlacateotzin zonder twijfel op hen wachtte.

Intusschen had al hetgeen er in den raad was gebeurd, den Spotter ruime stof tot nadenken gegeven, en hem doen inzien, dat de twee Sachems grootendeels met het geheim van don Miguel bekend waren, zoodat deze, wanneer hij wilde slagen, geen oogenblik moest verliezen om aan zijne taak te beginnen, daar zij anders onherroepelijk schipbreuk zou lijden.

Na eene wandeling van tien minuten bereikten zij eindelijk de calli, waar zij don Miguel aantroffen.

De jager, zooals wij straks reeds gezegd hebben, maakte volstrekt geen zwarigheid om aan het verzoek, dat Atoyac hem namens den opperpriester gebracht had, onmiddellijk gehoor te geven; hij nam zijn kist met geneesmiddelen onder den arm en haastte zich om hem te volgen.

HOOFDSTUK XXXII

DE SAMENKOMST

Don Miguel volgde Atoyac naar het paleis der Zonnemaagden.

In weerwil van zijn gewonen moed, gevoelde hij zich toch min of meer beklemd, bij de gedachte aan den moeilijken toestand in welken hij zou kunnen geraken, en aan de schrikkelijke gevolgen, die de altoos mogelijke ontdekking zijner ware persoonlijkheid door de Indianen voor hem onvermijdelijk zou na zich slepen.

Intusschen verstaalde hij zich tegen de onwillige ontroering die hem inwendig bewoog, en gelukte het hem spoedig zijne zoo noodige zelfbeheersching te hernemen en uitwendig eene kalme onverschilligheid te bewaren, die hij wel verre was van te bezitten.

De beide mannen traden zwijgend naast elkander voort; de jager, vreezende dat deze ongewone stilte, wanneer zij te lang aanhield, bij zijn gids licht eenige vermoedens, van welken aard ook, zou kunnen opwekken, zocht hem ongemerkt aan het spreken te krijgen, om zoodoende aan zijne gedachten eene andere wending te geven.

— Heeft mijn broeder veel gereisd? begon hij bij wijze van inleiding.

— Welke krijgsman van onzen stam, heeft zijn leven niet in verre tochten zien voorbijgaan? was de bedachtzame wedervraag van den Indiaan. Onze broeders, de bleekgezichten, mijn vader weet het even goed als ik, vervolgen ons als wilde dieren en noodzaken ons onophoudelijk om voor den aandrang hunner verovering terug te trekken.

— Dat is waar, zei de jager zwaarmoedig het hoofd schuddende. Wijs mij toch in de onbekende woestijn eene plek, waar het ons vergund wordt om het gebeente onzer vaderen te verbergen, met de zekerheid dat de ploeg der blanken er niet ten eenigen dage komen zal, om er zijne overbiddelijke voren door te trekken, ze te verbrijzelen en in alle winden te verstrooien?

— Helaas! hervatte Atoyac, het roode geslacht is vervloekt. Eens komt de dag wanneer men ons te vergeefs zal zoeken in de onmetelijke vlakten, waar wij voorheen talrijker waren dan de sterren die aan den hemel schitteren; ons volk schijnt onherroepelijk veroordeelt om van den aardbodem te verdwijnen: de bleekgezichten zijn slechts de verschrikkelijke werktuigen in de hand van den Wacondah, om zijn onverzoenlijke gramschap over het roode geslacht te voltrekken.

— Mijn broeder spreekt maar al te veel waarheid; voorheen was ons ras alvermogend. thans is het lager gedaald dan de laagste slaven, zonder dat het zelfs de hoop behield om zich ooit weder op te heffen. Wat is er geworden van de machtige keizers van Anuhuac die eens de geheele wereld beheerschten? Van de ontelbare steden, voormaals door hen gebouwd, zijn er thans vijf in het land van Tlapallan overgebleven, het zijn de laatste toevluchtsoorden der kinderen van Quetzalcoatl, die er zich moeten verbergen als schuwe en vervolgde herten, in plaats van stoutmoedig den grond te betreden door hunne vaderen bezeten in oude dagen. Maar dank zij den Wacondah! wiens macht oneindig is, die vijf steden liggen buiten het bereik van de schendende hand der Gachupinen.

Atoyac schudde treurig het hoofd.

— Mijn vader bedriegt zich, zeide hij; waar is een onbekend oord daar de bleekgezichten niet binnendringen?

— Dat kan wel zijn, zij schijnen overal hun doel te bereiken; maar tot nu toe is nog geen bleekgezicht tot Quiepa-Tani doorgedrongen; zij hebben de bergen niet kunnen overtrekken en in de woestijnen niet kunnen doordringen, achter welke de heilige stad zich kalm en vreedzaam verheft en met de vergeefsche pogingen spot, door hare vijanden beproefd om haar te ontdekken.

— Nauwelijks twee zonnen vroeger zou ik ook zoo hebben gesproken en, evenals mijn vader, over de onwetendheid der blanken mij verheugd hebben; maar, helaas! nu is dit niet langer mogelijk.

— Hoedat? Wat is er dan sedert die korte tijdruimte gebeurd, dat mijn broeder noopt om zoo schielijk van gedachte te veranderen? vroeg de jager op eens vol belangstelling, daar hij vreesde een of ander kwaad nieuws te zullen vernemen.

— De bleekgezichten zijn in de nabijheid der stad; men heeft hen gezien, zij zijn talrijk en wel gewapend.

— Dat is zoo niet: mijn broeder bedriegt zich; alleen lafhartigen of oude vrouwen, die voor hun eigen schaduw beven, hebben dit gerucht uitgestrooid, hernam de jager, terwijl hij inwendig huiverde van schrik.

— Zij die deze tijding hebben aangebracht zijn geenszins lafhartigen of praatzieke oude vrouwen, hervatte Atoyac, maar het zijn beroemde opperhoofden; nog dezen dag hebben zij in onze groote raadsvergadering verzekerd, dat eene sterke troep bleekgezichten zich in de bosschen verschuilt, wier schaduwrijke geboomte ons tot hiertoe voor de doordringende blikken onzer vijanden verborgen hield.

— Die lieden, hoe talrijk zij ook wezen mogen, zoo zij geen geregelde legermacht uitmaken, zullen niet wagen om zulk eene welversterkte stad als de onze aan te tasten, die binnen hare dikke muren een aanzienlijk getal uitgelezen krijgslieden bevat.

— Het is mogelijk, wie weet het? Maar in ieder geval, zoo de bleekgezichten ons niet aanranden, zullen wij het hen doen; niet een van hen moet het land der blanken wederzien; daarin alleen berust onze veiligheid voor de toekomst.

— Ja, zoo moet het ook gaan; maar zijt gij wel zeker dat de opperhoofden, waar gij van spreekt en wier namen ik niet ken, u niet bedrogen hebben en geen verraders zijn?

Atoyac wierp den jager een doorborenden blik toe, dien deze met een bedaard en onbeweeglijk gezicht doorstond.

— Neen, riep hij een oogenblik later, de Witte Beer en Wimpa zijn geen verraders!

De jager scheen zich een poosje te bedenken en riep toen op een stelligen toon, die blijkbaar op den Indiaan indruk maakte:

— Neen, dat is ook zoo, deze twee Sachems zijn geene verraders, maar zij staan op het punt van het te worden; al de gevaren die ons bedreigen, hebben zij ons op den hals gehaald, door hun onverzadelijken dorst naar wraak.

— Dat mijn broeder zich nader verklare, riep de Sachem geheel buiten zich zelven van verbazing, zijne woorden zijn al te ernstig.

— Ik deed verkeerd die te uiten, antwoordde de jager met geveinsde zedigheid. Ik ben maar een vredelievend man aan wien de Wacondah de taak opdroeg om, naar de kennis die hij bezit, ongelukkigen te helpen en het lijden der menschheid te verzachten; ik ben maar een zwakke boom, die niet pogen mag den ouden krachtvollen eik te ontwortelen, wiens gewicht in zijn val genoeg zou zijn om mij te verpletteren. Dat mijn broeder mij vergeve, ik heb mij door mijne verontwaardiging al te licht laten wegslepen.

— Neen, neen, riep de Sachem, hem met kracht bij den arm grijpende, dat kan zoo niet zijn, nu mijn vader eenmaal begonnen is te spreken moet hij voortgaan en mij alles zeggen.

Met de hem eigen snelkiezende gerustheid, had de jager spoedig een geheel plan beraamd, volkomen berekend op het wantrouwig karakter der Indianen.

Hij veinsde dus de dringende nieuwsgierigheid van het opperhoofd te wederstaan en niet verder in de bijzonderheden te willen komen; maar hoe meer de gewaande geneesmeester weigerde iets te zeggen, hoe sterker het opperhoofd aanhield om hem aan het spreken te krijgen.

Eindelijk hield zich de jager alsof hij zich door de — soms met gebeden gemengde — bedreigingen van zijn gastheer liet vervaard

maken, en onder menige betuiging van vrees, dat hij zich den haat der twee bedoelde opperhoofden zou op den hals halen, stemde hij ten slotte toe en gaf hij al de inlichtingen die Atoyac zoo dringend verlangde.

— Ziehier wat er van de zaak is, zeide hij, ik zal mijn broeder de feiten opgeven, zoo als die tot mijne kennis zijn gekomen: alleen verzoek ik mijn broeder zich plechtig te verbinden, dat hij na alles gehoord te hebben, mij vreedzaam en vreesachtig mensch, niet in deze zaak zal betrekken, zoo zelfs dat mijn naam niet zal worden genoemd en de opperhoofden, wier gedrag ik ga ontmaskeren, niet zullen weten dat ik te Quiepa-Tani ben.

— Dat mijn vader vrijuit en in het volste vertrouwen spreke, zei Atoyac; ik zweer hem bij den grooten naam van den Wacondah en bij dien grooten *Ayotl*, — schildpad — dat, wat er ook moge gebeuren, zijn naam in deze zaak niet zal worden genoemd: niemand zal ooit vernemen op welke wijze ik de berichten verkregen heb die gij mij geeft. Atoyac is een der voornaamste Sachems te Quiepa-Tani; als het hem behaagt iets te zeggen, hebben zijne woorden geene nadere bevestiging noodig dan zijn eigen getuigenis.

Gelijk in dergelijke omstandigheden meestal gebeurt, was het opperhoofd, behalve de onrust die de geveinsde terughouding bij hem had opgewekt, niet rouwig over den invloed dien hij zich door zulke belangrijke mededeelingen verschaffen, en de gewichtige rol die hij waarschijnlijk bij de daaruit volgende gebeurtenissen spelen zou.

— *Ooah!* hervatte de jager met een wenk van tevredenheid, als het er zoo mede staat zal ik spreken.

Nu begon de jager voor zijn inschikkelijken en lichtgeloovigen toehoorder eene lange ingewikkelde historie, in welke waarheid en schijn zoo behendig door elkander waren gemengd, dat de scherpzinnigste mensch niet in staat zou geweest zijn de een van den ander te onderscheiden, maar waaruit Atoyac ten slotte kon opmaken, dat, zoo de blanken binnen den omtrek der stad waren doorgedrongen, dit alleen te wijten was aan de bende van Wimpa en den Witten Beer, die hun den weg hadden gewezen door hunne voetstappen niet zorgvuldig genoeg uit te wisschen en er juist zooveel zichtbaar te laten als noodig was om de blanken op het spoor te helpen.

De jager had de gezamenlijke feiten zoo bekwaam weten te groepeeren, dat de twee bedoelde opperhoofden, wanneer zij ernstig werden ondervraagd, in dit kunstige net van leugen en waarheid zouden verwarren en ontegenzeggelijk van verraad worden overtuigd, juist zooals de schrandere don Miguel het verwachtte en, wij mogen dit niet verzwijgen, inwendig hoopte.

— Ik zal mij geene aanmerkingen veroorloven, verzekerde hij ten slotte: mijn broeder is zulk een wijs opperhoofd en beproefd krijgsman, dat hij de zaken veel beter zal kunnen beoordeelen en er al het gewicht van beseffen dan ik, arme worm; alleen bid ik hem nogmaals zich wel te herinneren wat hij mij gezworen heeft.

— Atoyac heeft slechts één woord, antwoordde de Sachem, dat mijn vader daarom gerust zij; maar wat ik vernomen heb is van het hoogste gewicht; laten wij geen tijd verliezen; ik moet er oogenblikkelijk het eerste opperhoofd der stad over spreken.

— Het is mogelijk, hervatte de jager sluw, dat de twee Sachems de bleekgezichten met de beste bedoelingen herwaarts hebben gelokt; misschien hoopten zij hen daardoor des te gemakkelijker te zullen meester worden.

— Neen, antwoordde Atoyac met een somberen blik, hun doel kan niet anders dan trouweloos zijn; wij moeten hunne listige aanslagen zoo spoedig mogelijk verschalken; zonder dat zouden er de grootste onheilen kunnen gebeuren, vooral daar de raad heeft beslist dat de Witten Beer onder toezicht van den goeverneur, over de krijgsmacht in de stad het bevel zal voeren.

Gelukkig voor den jager, was Atoyac een persoonlijk vijand van den Witten Beer en verhinderde deze oude wrok den Sachem de slimme takt op te merken waarmede de jager hem had overgehaald zijn verhaal aan te hooren.

De beide mannen hervatten thans met verdubbelden spoed hunne afgebroken wandeling en bereikten binnen weinige minuten het paleis der Zonnemaagden.

Na eene korte woordenwisseling met den krijgsman die als wachter bij de poort stond, werden de voorgewende geneesheer met zijn geleider binnengelaten.

De opperpriester trad de lang verwachte gasten haastig te gemoet; hij bespiedde den jager met wantrouwende scherpzinnigheid en liet hem ongeveer hetzelfde verhoor ondergaan als hij dien morgen bij Atoyac had moeten doorstaan.

Zijne antwoorden waren echter te wel bedacht en schenen den Amantzin volkomen te hebben overtuigd.

Reeds na verloop van een paar minuten voerde Chicutcoatl den wonderarts, gevolgd door den Sachem, naar de verboden vertrekken van het paleis, om den gezondheidstoestand der gevangenen te onderzoeken.

Het hart van den jager klopte, voor hem ten minste, met ongewone slagen en het zweet parelde met groote droppels op zijn voorhoofd.

Trouwens, zijn toestand was netelachtig genoeg om zelfs den stoutste vervaard te maken.

Wat hij vooreerst duchtte, was, dat hij tegenover de gevangene zijne kalmte en koelzinnigheid niet zou kunnen bewaren; hij had er te veel belang bij om zich niet te verraden en zich zelven meester te blijven; maar wat hem nog erger verontrustte, was de uitwerking die zijne komst op de lijderessen kon teweegbrengen, zoo hij hem ondanks zijne volkomene vermomming reeds op het eerste gezicht mochten herkennen, of ook wanneer hij zich ten slotte aan haar bekend maakte; want voor het welslagen van zijn ingewikkeld plan was het onvermijdelijk dat ook de dames in het geheim werden betrokken en wisten met wien zij te doen hadden, eer zij vrijmoedig de rol op zich konden nemen die haar in dit gevaarlijke komediespel was toegedacht.

Al deze beschouwingen en nog vele andere die den jager bestormden, brachten hem tegen wil en dank in eene zeer ernstige stemming en drukten op zijn gelaat een stempel van gestrengheid, dat hem intusschen in de oogen zijner begeleiders niet benadeelde.

Eindelijk kwamen zij aan den ingang der geheime vertrekken en op een wenk van den Amantzin werden de deuren terstond wijd geopend.

Nauwelijks echter waren zij in de ruime voorzaal, die veel had van een vestibule, daar zij geheel ledig was, of de Amantzin wendde zich tot Atoyac en wenkte hem gebiedend daar te blijven wachten, terwijl hij zelf den wonderarts bij de gevangenen bracht.

Gelijk wij vroeger reeds gezegd hebben, was de toegang tot het verblijf der Zonnemaagden aan alle mannen, behalve den opperpriester, strikt verboden.

In enkele gevallen echter werd hierop een uitzondering gemaakt, bij voorbeeld voor den geneesheer, in welke hoedanigheid, zooals de lezer weet, don Miguel hier werd binnengelaten.

Atoyac was te wel met de strenge wetten van het paleis bekend, om zich de minste aanmerking te veroorloven: alleen hield hij den opperpriester, toen deze zich gereedmaakte hem te verlaten, eerbiedig bij de slip van zijn mantel vast en hem den mond aan het oor brengende, zeide hij met eene zachte stem:

— Laat mijn vader onverwijld terugkomen, ik heb hem belangrijk nieuws mede te deelen.

— Belangrijk nieuws! herhaalde de opperpriester en keek den spreker met een vragenden blik aan.

— Ja, zei Atoyac.

— Iets dat mij aangaat? vervolgde de opperpriester langzaam.

Atoyac glimlachte vertrouwelijk.

— Dat zou ik wel denken; het heeft betrekking op den Witten Beer en Wimpa.

De Amantzin huiverde onmerkbaar.

— Ik ben oogenblikkelijk terug, zeide hij met een statigen wenk.

Zich toen naar den jager wendende, die onbeweeglijk en zoo het scheen onverschillig voor hetgeen er tusschen de twee anderen omging, op eenigen afstand was blijven staan. vervolgde hij:

— Kom, Tlacateotzin.

De jager boog en volgde den opperpriester.

Deze bracht hem over eene binnenplaats geheel met briksteên in cement geplaveid, en leidde hem zes trappen van blauw en groen geaderd marmer op, tot aan een klein paviljoen volkomen afgezonderd van het hoofdgebouw waar de Zonnemaagden gehuisvest waren.

De opperpriester sloot de deur, door welke hij het paviljoen was binnengekomen, zorgvuldig achter zich dicht.

Nu gingen zij door een soort van antichambre en hier een dik gordijn wegschuivende, dat voor een vrij smalle deur hing, leidde hij den vermeenden arts in eene prachtige, op Indiaansche wijs gemeubelde zaal.

De opperpriester, om de gevangenen zooveel mogelijk te doen vergeten dat zij opgesloten waren, had hare gevangenis met de uiterste zorg laten vergulden en er alles inbrengen wat haar als voorwerpen van gemak of weelde genoegen kon geven.

Het vertrek was geheel zonder vensters en werd alleen verlicht door vier *ocote*-fakkels, die in gouden in den muur vastgeslagen ringen waren gestoken, en wier flikkerend schijnsel een somber en zwak licht in het ronde verspreidde.

In een elegante van palmbladeren gevlochten en geheel met vederen versierde hangmat, ongeveer vijftig duimen boven den grond verheven, lag eene jonge vrouw, wier aangezicht hoezeer uitstekend schoon, bijzonder bleek was en duidelijke sporen droeg van diepe droefheid, zoowel als van ernstige ongesteldheid.

Daar zat met de armen op de borst gekruist en de oogen vol tranen Bellarosa. De toestand van verslagenheid waarin zij zich bevond bewees dat zij, ondanks de sterkte van haar karakter, sedert eenigen tijd alle hoop van eenmaal uit hare gevangenis verlost te worden, had opgegeven.

Naast haar op een kussen lag haar dochter, de jonge Lydia.

Zoodra Bellarosa de twee mannen zag binnenkomen, scheen zij te schrikken en bedekte zij haar gelaat met beide handen.

De jager begreep dat hij de ontknooping van het tooneel stout moest beginnen, hij wendde zich derhalve tot zijn gids en sprak met eene indrukwekkende stem:

— De Wacondah is machtig; de *Ayotl* — schildpad — draagt de wereld op zijn schild. Zijn geest is het die mij bezield, ik moet met de zieken alleen worden gelaten, om den aard der krankte die haar foltert op haar aangezicht te kunnen lezen.

De opperpriester aarzelde; hij schoot den tlacateotzin een doorborenden blik toe, als wilde hij zijne geheimste gedachten doorgronden; maar hoezeer ook sedert jaren gewoon om zijne medeburgers door fanatieke huichelarij te bedriegen, was hij echter te veel Indiaan, en in die hoedanigheid even vatbaar voor bijgeloovige vrees als zijne misleide landgenooten; hij aarzelde dus.

— Ik ben Amantzin, zeide hij op eerbiedigen toon; de Wacondah zal dus mijne tegenwoordigheid hier met welgevallen opmerken.

— Dat mijn vader dan blijve, zoo hem dit behaagt; ik kan hem niet dwingen om zich te verwijderen, antwoordde de jager kortaf, daar hij er tot iederen prijs een einde wenschte aan te maken; maar in dit geval sta ik niet in voor de verschrikkelijke gevolgen zijner ongehoorzaamheid; de geest die mij bezielt is ijverzuchtig, hij wil gehoorzaamd worden; mijn vader bedenke dit.

De opperpriester boog deemoedig het hoofd.

— Ik zal heengaan, zeide hij, mijn broeder vergeve mij mijn dringend verzoek.

En hij ging de zaal uit.

De jager vergezelde hem stilzwijgend tot aan de deur der vestibule, sloot die zorgvuldig achter hem dicht en keerde snel naar de gevangenen terug.

Deze zagen hem met angst naderen en krompen weg van schrik.

— Vreest niet, zeide hij met bewogen stem, ik ben een vriend.

— Een vriend! riep Bellarosa, die reeds bevend in een hoek der kamer zat.

— Ja, antwoordde hij schielijk, ik ben de Fransche jager don Miguel, de vriend en metgezel van Evraert.

Bellarosa kwam overeind en een half gesmoorde kreet van blijde verrassing ontsnapte aan haar boezem.

— Stilte! riep de jager, men zou ons misschien hooren.

Lydia staarde met verwezen blik op dit tooneel, waar zij niets van begreep.

— Gij! de Fransche jager! riep eindelijk Bellarosa op een half gillenden langzamen toon, die zich moeilijk laat beschrijven. O! kunnen wij dan nog gered worden! Zijn wij dan nog niet van allen verlaten!

Zij liet zich zacht op den grond afglijden, knielde vroom neder, vouwde de handen en murmelde terwijl zij in tranen baadde:

— O! mijn God! genade! genade! Vergeef mij dat ik ooit aan uwe goedheid heb getwijfeld.

Toen met drift opstaande, greep zij den jager bij de handen en drukte die met kracht.

— En Evraert, riep zij, waar is hij?

— Hier dicht bij, hij wacht u. Maar wat ik u bidden mag, wees voorzichtig en luister, want onze oogenblikken zijn kostbaar.

— O, Caballero, voer ons weg! voer ons toch spoedig weg! riep Bellarosa eindelijk geheel van hare bedwelming herstellende.

— Weldra!

— Ja, ja! red ons! riep Bellarosa opnieuw.

Don Miguel glimlachte.

— Evraert zal bovenmate gelukkig zijn als hij u wederziet.

Bellarosa sloeg hare schoone oogen, die schitterden van blijdschap, naar hem op.

— Evraert! riep zij, waar is hij? Neen, dien kan ik zoo spoedig niet wederzien, hij is te ver van hier, veel te ver!

— Hij is bij Goedsmoeds in het bosch; stel u maar gerust.

— Mijn God! riep het jonge meisje, dat is te veel geluk.

Op dit oogenblik hoorde men de zware voetstappen van een man de marmeren trap opkomen.

— Daar komt iemand, zei de jager schielijk; wees op uwe hoede.

— Maar wat moet ik doen? vroeg Bellarosa zacht.

— Wachten en geduld hebben.

— Wat! wilt gij vertrekken?

— Gaat gij ons reeds weder verlaten? riepen beiden te gelijk met schrik.

— Ik kom terug; laat dat aan mij over; nog eens, hoopt en hebt geduld.

— O! als gij ons verlaat en niet redt, riep Bellarosa heel ontroostbaar, dan moeten wij zeker sterven.

Na een oogenblik voegde zij er bij:

— Ach, voor mij is het niets, maar het is voor mijn arm kind dat hier tusschen deze muren zal sterven.

— Ach, heb medelijden met ons! prevelde Lydia.

— Verlaat u op mij, arme kinderen, antwoordde de jager sterker bewogen dan hem lief was door deze ongekunstelde blijken van angst en droefheid. Onthoudt dit en rekent er op: wat er ook gebeure, wat men u ook zegge, welk gerucht u ook ter oore kome, verlaat u op mij en op mij alleen, want ik waak voor u. ik heb gezworen u te redden en ik *zal* u redden.

— Heb dank! riepen beiden.

De vroeger gehoorde voetstappen waren in tusschen genaderd en hielden voor de deur stil.

Don Miguel wenkte de gevangenen om op hare hoede te zijn, zette zijn gezicht in een ernstige plooi en rukte driftig de deur open; oogenblikkelijk stapte hij zonder een woord te spreken den opperpriester voorbij, hield zich alsof hij dezen niet zag en stormde, met onbegrijpelijke gebaren en allerlei teekenen van de uiterste geestvervoering, naar de voorzaal waar hij Atoyac gelaten had.

De Amantzin bleef stom van verbazing staan en keek hem na; een oogenblik later sloot hij de deur die de jager achter zich had opengelaten en volgde toen, daar hij werkelijk bang voor hem was, den vermeenden toovenaar op een eerbiedigen afstand.

De gevangenen wisten niet beter of het gebeurde was een droom. Zoodra zij zich weder alleen bevonden, vielen zij elkander in de armen en barstten uit in tranen.

HOOFDSTUK XXXIII

EENE ONTMOETING

Het Indiaansche opperhoofd sidderde onwillekeurig en deed eenige stappen achteruit, toen hij den jager zoo onverwacht zag aankomen. Laatstgenoemde stond midden in de zaal plotseling stil, liet het hoofd op de borst hangen en scheen in diepe gedachten verzonken.

De opperpriester, zich bij Atoyac voegende, vertelde hem in weinige woorden op welk eene onstuimige wijze de tlacateotzin de kamer had verlaten.

De twee Indianen bleven, vol bijgeloovige vrees eenige passen van hem af, eerbiedig staan wachten, tot het den wonderdokter behagen zou hen aan te spreken.

Deze scheen intusschen langzamerhand zijn natuurlijk verstand terug te bekomen, hij werd kalmer en bedaarder, streek zich met de hand over het voorhoofd en haalde diep adem, als iemand die eindelijk van een drukkenden last ontheven is.

De Indianen oordeelden thans het oogenblik gunstig om hem te naderen en hem eenige vragen te doen, die zij vurig verlangden beantwoord te zien.

— Hoe is het, vader? vroegen beiden.

— Spreek, vervolgde de opperpriester, wat schort u?

De jager wierp de oogen wild in het rond, zuchtte nogmaals en prevelde met eene zachte, haperende stem:

— De geest bezit mij, hij verteert het merg in mijn gebeente.

De Indianen wisselden een twijfelmoedigen blik en traden met schrik eenige passen terug.

— O, Wacondah! hervatte de jager, waarom hebt gij aan uw dienaar deze noodlottige kennis geschonken?

Bij deze sombere woorden voelden de twee Roodhuiden het bloed als in hunne aderen stollen, een huivering van angst rilde hun als door de leden en zij stonden met knikkende knieën te klappertanden.

Don Miguel trad langzaam naar hen toe; zij zagen hem naderen, maar durfden hem niet ontwijken.

De jager legde zijne rechterhand op den schouder des opperpriesters, zag hem met een doorborenden blik aan en sprak met eene sombere stem:

— Dat de zonen van den gewijden *Ayotl* zich wapenen met moed!

— Wat bedoelt mijn vader? mompelde de bevende grijsaard.

— Een booze geest heeft zich van die twee blanke meisjes meester gemaakt, vervolgde de jager; die booze geest zal van dezen avond af al degenen doodslaan die het wagen haar te naderen, want door de ontzaggelijke wetenschap waarmede de Wacondah mij begiftigde, is het mij gelukt de boosaardige invloeden te leeren kennen die zich van haar hadden meester gemaakt.

De beide Indianen, lichtgeloovig als al hunne stamgenooten, deden een stap achteruit.

De jager, om zijn gezegde nog meer te bevestigen, veinsde daarop een nieuwen aanval te krijgen en deed alsof hij kampte tegen den boozen geest die hem bevangen had.

— Maar wat moet er gedaan worden om haar van die noodlottige macht te verlossen? vroeg Atoyac schroomvallig.

— Iedere kracht en wijsheid komt van den Wacondah, antwoordde de jager; ik zal dus aan mijn vader den Amantzin verzoeken of ik dezen nacht met gebeden mag doorbrengen in den tempel der Zon.

De Indianen wisselden een blik van diepe bewondering.

— Dat mijn vader handele naar goedvinden, antwoordde de opperpriester met eene buiging; zijne wenschen zullen voor mij bevelen zijn.

— Draag vooral zorg, hervatte de jager, dat tusschen heden en morgen niemand bij de blanke meisjes worde toegelaten; wellicht zal de Wacondah mijne gebeden verhooren en mij middelen aanwijzen van welke ik mij bedienen moet.

De Amantzin boog weder, ten bewijze van toestemming.

— Het zal geschieden. Mijn vader gelieve mij slechts te volgen en ik zal hem in den tempel binnenleiden.

— Neen, antwoordde don Miguel, dat kan niet zijn, ik moet het heiligdom alleen binnentreden: laat mijn vader mij maar zeggen hoe ik de deur moet openen.

De opperpriester gehoorzaamde en beduidde hem hoe hij den sluitboom en de grendels moest wegschuiven die den tempel afsloten.

— Goed, riep de jager; morgen met de *endit-ha* — zonsopgang — zal ik mijn vader den wil van den Wacondah te kennen geven en hem weten te zeggen of er hoop is om de kranken te redden.

— Ik zal mijn zoon afwachten, zeide de grijsaard.

De twee Indianen bogen eerbiedig voor den gewaanden dokter en gingen toen samen naar buiten.

De jager verwonderde zich hierover en vroeg bij zich zelven waar deze mannen op zulk een laat uur nog heen konden gaan.

Intusschen was hun vertrek op dit oogenblik een onmiddellijk gevolg van de vertrouwelijke mededeelingen van don Miguel aan Atoyac; de Amantzin en het opperhoofd begaven zich in allerijl naar den voornaamsten Sachem der stad, om zich met hem onverwijld te verstaan over hetgeen zij aangaande de vermoedelijke plannen van den Witten Beer en Wimpa gehoord hadden.

Om deze groote belangstelling in de los daarheen geworpen gezegden van den jager nader op te helderen, moeten wij den lezer herinneren aan hetgeen wij reeds vroeger gezegd hebben, namelijk dat er ook in deze streken, evenals bij alle onbeschaafde volkeren, waarzeggers en toovenaars bestaan, die voor bijzondere gunstelingen der godheid worden gehouden en als bekleed met eene onbegrensde geheimzinnige macht.

Daar nu bij de Roodhuiden de geneeskunde nauw met tooverij en waarzeggen verbonden en grootendeels niets anders is dan een mengsel van heidensche dweepzucht en bespottelijke mommerijen of listige kunstgrepen, staan hare beoefenaars natuurlijk in hooge achting en worden zij ook als duivelbanners en waarzeggers geëerbiedigd.

Men denke hier niet dat alleen het gemeene volk met dit bijgeloof behebt is, ook de opperhoofden, krijgslieden en priesters, deelen er in, en al schrijven deze aan de toovenaars wellicht niet zulk eene onbegrensde macht toe, erkennen zij toch hunne bepaalde meerderheid in kennis en doorzicht.

Intusschen was onder de bovenvermelde bedrijven de nacht volkomen gedaald; maar het was een nacht zooals alleen Amerika die oplevert, kalm, zacht, vol verfrisschende koelte en opwekkende geuren; een zwak en teeder licht regende als van de sterren neder, wier ontelbare legermacht aan den diep blauwen hemel schitterde met ongemeenen glans, de maan zag er zoo vroolijk uit als verlustigde zij zich in den kristalhelderen ether en schoot

hare zilveren stralen over de slapende stad, alle voorwerpen dompelende in een fantastische schemering; eene diepe, bijna godsdienstige stilte heerschte in de eenzame straten.

Don Miguel volgde met de oogen de beide mannen zoolang hij hen zien kon; toen werd het ook voor hem tijd en trad hij langzaam het plein over om zich naar den tempel te begeven.

De dag was voor den jager zwaar en moeilijk geweest; hij had schier van oogenblik tot oogenblik nieuwe proeven van zelfbeheersching en tegenwoordigheid van geest moeten geven; hij had listig en fijn moeten spelen tegen mannen die de scherpziende blikken onophoudelijk op hem gevestigd hielden en meermalen op het punt waren den wolf te ontdekken die onder de schapenvacht verscholen zat.

Intusschen had hij zich dapper geweerd en uit iedere verlegenheid weten te redden, en zoo als de zaken thans stonden, had hij alle reden zich te mogen vleien dat het hem gelukken zou moeder en dochter te verlossen.

De eerzame jager moest half in zich zelven lachen over de manier waarop hij de Indianen had verschalkt; hij nam zich voor om zijne rol dapper vol te houden en ten einde toe uit te spelen.

Toen hij den tempel bereikte, maakte hij den sluitboom en de grendels los en trad binnen, zich vergenoegende met de deur achter zich ongesloten te laten, wel overtuigd dat niemand hem zou durven storen, vooreerst wegens de heiligheid der plaats, en ten tweede uit hoofde der bijgeloovige vrees die hij den Roodhuiden had weten in te boezemen.

Met zijn verzoek aan den opperpriester om den nacht in het heiligdom te mogen doorbrengen, had de jager geen ander doel, dan om de maatregelen, die hij tot bevrijding van de jonge meisjes noodig achtte, met den mantel van den godsdienst te bedekken, en tevens eenige vrije uren te vinden, om zonder door te lastige welwillendheid der familie en vrienden van zijn gastheer te worden gehinderd, zijn beraamd plan tot bevrijding der jeugdige gevangenen nader te kunnen overwegen.

Het inwendige des tempels was zeer somber; de eenige lamp die voor de offertafel brandde, verspreidde slechts een flauw en schemerachtig licht, te zwak om de duisternis te verdrijven.

Don Miguel trok zich achter in den donkersten hoek des tempels terug, hurkte op den grond neder, haalde de pistolen uit zijne borst en legde die onder zijn bereik om ze desnoods te kunnen gebruiken; na zich toen met een scherpen blik in de hem omgevende duisternis verzekerd te hebben dat alles eenzaam en stil was, begon hij over zijne zaken na te denken.

Intusschen voelde hij langzamerhand, hetzij door vermoeienis, hetzij door den indruk der plaats waar hij zich bevond, in weerwil van zijne aangewende pogingen om wakker te blijven, zijne oogleden zwaarder worden en zich onwillekeurig sluiten; eindelijk zonk hij bewustelcos in de armen van den slaap, die hem onweerstaanbaar overmeesterde.

Hoe lang heeft hij wel geslapen?

Hij zelf had het u niet kunnen zeggen, toen een licht gedruisch, niet ver van hem af, hem plotseling de oogen deed opslaan.

Even als alle menschen die gewoon zijn aan het onrustig en gevaarvol leven in de wildernis, waar men gedurig op zijne hoede moet zijn, bezat de jager zulk een scherpte van gehoor en snelle gewaarwording, dat hij, hoe zwaar ook vermoeid, op het minste geritsel wakker werd; en vooral wanneer hij wist dat hij zich in gevaarlijke stelling bevond, was zijn slaap nog lichter dan dien van een kind.

Nauwelijks was don Miguel ontwaakt, of hij keek rond, maar wachtte zich wel om eenige beweging te maken, waardoor hij zou hebben verraden dat hij niet meer sliep.

Hij zag intusschen niets; het was nog altijd nacht en wat erger is het was stikdonker want de maan was op dit oogenblik bewolkt en de lamp was uitgedaan.

Hij begreep dus terstond dat er iemand in den tempel moest zijn gekomen, waarschijnlijk om hem te bespieden.

Maar wie had aldus den gewijden tempel durven overschrijden?

Slechts tweeërlei soort van lieden konden dit hebben gewaagd, namelijk vrienden of vijanden.

Vrienden? hij had er maar een in de stad, namelijk den Spotter, en zoo deze hier was geweest, zou hij gewis, als een krijgsman betaamt, vrij en vrank zijn te werk gegaan, maar niet als een dief in en uit zijn geloopen, op gevaar af van zich een kogel door den kop te zien jagen.

Het moet dus een vijand zijn geweest.

Maar wie?

Die hij ervan verdenken kon, namelijk Wimpa of den Witten Beer, kenden hem niet, en bovendien zouden zij hem toch niet hebben herkend door zijne vermomming, waar-

mede hij reeds vrij wat scherper oogen had misleid dan de hunne; overigens had hij gedurenden den loop van den dag de beide Sachems geene enkele maal ontmoet, zij konden het derhalve niet geweest zijn.

Maar wie dan?

Dit was eene vraag die de jager ondanks al zijne geslepenheid niet in staat was op te lossen.

In deze onzekerheid, om niet onverhoeds overrompeld te worden, strekte hij met eene schier onmerkbare beweging den arm uit, tot zijne hand de pistolen bereikte; hij greep die, nam er in iedere hand een, richtte zich half op, en met de oogen geopend en de ooren op het minste geluid gespitst, hield hij zich gereed om iederen vijand, wie het ook wezen mocht, moedig het hoofd te bieden.

Intusschen had het gedruisch dat hem had doen ontwaken zich niet herhaald en alles bleef roerloos en stil.

Te vergeefs zocht de jager eene schim in de duisternis; geen de minste schaduw of geluid liet zich vernemen noch stoorde de stilte des heiligdoms.

En toch had don Miguel zich niet bedrogen; hij had maar al te duidelijk sluipende voeten bedeesd over den marmeren tempelvloer hooren schuiven.

Men moet zich eenmaal zelf in dergelijken toestand als die van den jager hebben bevonden, om er al het verschrikkelijke van te kunnen beseffen: zoo dicht in uwe nabijheid, misschien geen twee passen van u af, een vijand te gevoelen met het onfeilbaar instinct dat God den mensch inschiep, om hem voor onzichtbaar naderend gevaar te behoeden, en dan zich niet te durven verroeren, uit vrees dat de minste beweging zou verraden dat gij hem afwacht.

Zulk een toestand, even als die van het arme vogeltje, dat door een ratelslang verbijsterd, zijn lot niet ontgaan kan, is allerpijnlijkst en wordt, zoo hij eenige minuten aanhoudt, gruwzamer straf dan de dood zelf.

Voorzeker was don Miguel een man van beproefden moed.

Het waagstuk reeds dat hij op dit oogenblik ondernam bewees in hem eene vermetelheid, die, ik zal niet zeggen den dood trotseerde, deze zou hier niets geweest zijn, maar het vooruitzicht op de wreedaardige folteringen die de Roodhuiden zoo spitsvondig weten te verzinnen, om hunne slachtoffers het vleesch te doen lillen en hun het leven als het ware droppel voor droppel uit het verscheurde lichaam te tappen.

Na een kwaartuurs van de vreeselijkste verwachting moedig te hebben volgehouden, voelde hij zijns ondanks zich de haren stoppelen en gutste hem het koude zweet van de slapen.

— Duizend duivels! mompelde hij in zich zelven, moet ik mij dan zoo laten worgen? Genadige Hemel! wat er ook gebeure, ik moet weten wat er van is.

Oogenblikkelijk, als door een springveer opgestooten, stond hij op de beenen, met een pistool in iedere hand.

Terstond kwam er van achter een der pilaren een donkerder schaduw te voorschijn en sprong als een tijger op hem af; de jager door eene onzichtbare hand bij de keel gegrepen, tuimelde reeds op den grond eer hij nog den tijd had om een schreeuw te geven; een zware voet werd hem op de borst gezet en als door een zwarte wolk zag hij een grimmig gezicht hem woest aangrijnzen.

Don Miguel was alleen, zonder hulp; het was gedaan met hem, niets kon hem meer redden; hij slaakte een half gesmoorde zucht en sloot de oogen, gelaten zijn lot afwachtende.

Op het oogenblik echter, dat hij den doodelijken slag meende te ontvangen, voelde hij de hand die hem bij de keel hield zich ontsluiten en sprak eene schertsende stem:

— Sta op, machtige Tlacateotzin; ik heb u alleen willen bewijzen dat gij in mijne macht zijt.

De jager stond op, gekneusd en bedremmeld als hij was door zulk een woesten aanval.

De andere vervolgde:

— Wat wilt gij geven om het gevaar te ontkomen dat u dreigt en om vrij en ongestoord naar de calli van Atoyac terug te mogen keeren?

Maar de jager, die inmiddels tijd had gevonden om van zijn schrik te bekomen, stelde zich reeds in positie; zoodra hij zijne pistolen weder voelde, was er geen schaduw van vrees meer in zijn hart; hij wist dat hij zich slechts tegen een enkelen vijand te verdedigen had; die vijand, na hem een oogenblik onder zijne voeten te hebben geworpen, was onvoorzichtig genoeg geweest om hem zijne vrije bewegingen terug te geven; de kans tusschen hen stond dus plotseling weder gelijk.